

prohlášení. Běře-li se pak ještě zřetel k tomu, že značka ta bývala také na dopisech, které vůbec neměly přijíti do účtárny a proto u této značky nebyly vyplněny, nemůže ani tato okolnost padati na váhu, pokud jde o bezelstnost žalobcovu. Že by bylo žalobci z dřívějších styků známo, že vyplněný záznam o primanotě každá peněžní transakce, jež prochází prima notou, má a mítí musí, nebylo prokázáno. Dovolatelka nechává nepovšimnuta rozhodnutí čis. 5860 a 8001 sb. n. s., k nimž poukázal odvolací soud. Právní posouzení, zbudované na potřebě, aby ochráněna byla důvěra ve vnější skutkovou podstatu, je správné.

Čís. 14417.

Osoba, hospodařící na zabraném lesním majetku, zodpovídá svému smluvníkovi pro neohlášení prodeje dřeva státnímu pozemkovému úřadu podle § 4 zákona čis. 118/20 Sb. z. a n. jako pro porušení smlouvy.

(Rozh. ze dne 31. května 1935, Rv IV 18/34; důvody viz Úr. sb. čis. 2119.)

Čís. 14418.

K § 1416 obč. zák. Částka zaslaná vyrovnacím dlužníkem vyrovnacímu věřiteli před splatností splátky na vyrovnací kvotu bez jakéhokoliv určení, nemusí býti nutně započtena na tuto splátku.

(Rozh. ze dne 1. června 1935, Rv I 978/33.)

Žalovaný byl odsouzen vrátiti žalobkyni auto, jež mu prodala na splátky s výhradou práva vlastnického, ježto nedodržel platební povinnost. Po zahájení vyrovnacího řízení o jmění žalovaného vedla žalobkyně proti žalovanému podle uvedeného rozsudku exekuci a vzešly jí při tom útraty 338 Kč. Ve vyrovnacím řízení přihlásila žalobkyně k vyrovnání zbytek kupní ceny auta. Podle obsahu pravoplaně potvrzeného vyrovnání měl žalovaný zaplatiti věřitelům 35% jejich pohledávek v 7 čtvrtletních splátkách, počínajíc dnem 12. září 1931. Žalobkyně tvrdíc, že žalovaný nezaplatil druhou splátku zcela, ač byl k tomu upomenut doporučeným dopisem, domáhá se žalobou z důvodu obživnutí celé pohledávky jejího zaplacení v celém zbytku. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání vytýká, že odvolací soud neměl částku 550 Kč, již žalovaný zaslal žalobkyni dne 4. prosince 1931, započítati nejprve na útratovou pohledávku žalobkyně 338 Kč, jež byla dne 4. prosince 1931 již splatná, nýbrž nejprve na vyrovnací kvotu 533 Kč 91 h, třebaže se tato stala splatnou teprve dne 12. prosince 1931, poněvadž vyrovnací kvota byla dluhem pro žalovaného obtížnějším. Než tento názor není správný,

neboť podle § 1416 obč. z. jest při několika jistinných pohledávkách věřitele z placení nejprve odečísti jistinu, která byla již pohledávána, neb aspoň dospělá, a pak teprve jistinu, která je dlužníku nejobtížnější. Ani názor, že při použití § 1416 obč. z. musí útraty jakožto vedlejší pohledávka ustoupiti jistinným pohledávkám, nemá opory v zákoně, poněvadž § 1416 obč. z. nemluví o útratách, ani o vedlejších pohledávkách, nýbrž jen o úrocích, jimž však dává přednost před jistinou. Z toho plyne, že s útratovou pohledávkou jest s hlediska § 1416 obč. z. nakládati jako s obyčejnou jistinnou pohledávkou (srv. rozh. č. 11679 sb. n. s. Odvolací soud právem z částky 550 Kč zaslané žalobkyni dne 4. prosince 1931 odečetl nejprve její útratovou pohledávku 338 Kč, ježto byla tohoto dne již splatná, a nikoliv vyrovnací kvotu, jež se stala splatnou teprve dne 12. prosince 1931, když o odečtení na kvotu žalovaný výslovně nepožádal (§ 1415 obč. z.).

Čís. 14419.

Přípustnost dovolacího rekursu v případech přerušení sporu na podkladě § 3 vládního nařízení č. 160/34 Sb. z. a n., jest posuzovati podle §§ 514, 528 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, R I 515/35.)

P r v ý s o u d přerušil řízení, zjistiť z výměru min. soc. péče, vydaného podle § 3 vl. nař. č. 160/34 sb. z. a n., že žalované družstvo nemá vypláceti svým členům částky, jimiž přispěli k úhradě stavebního nákladu jeho domů. **R e k u r s n í s o u d** změnil rozhodnutí prvního soudu a návrh žalovaného družstva na přerušení řízení zamítl.

V otázce přípustnosti dovolacího rekursu do tohoto usnesení uvedl **n e j v y š š í s o u d**:

Dovolací rekurs je přípustný, třebaže rekursní soud svým výrokem zamítl návrh na přerušení řízení, v kterémžto případě jinak nemohou taková rozhodnutí býti brána v odpor (§ 192 odst. 2 c. ř. s.), poněvadž v souzeném případě přerušení sporu prvním soudem se nestalo podle § 190 c. ř. s., nýbrž bylo vydáno na podkladě § 3 vládního nařízení č. 160/34 sb. zák. a nař., a to podle analogie § 7 obč. z., §§ 159, 162 c. ř. s., § 7 konk. ř. a § 3 vládního nařízení č. 142/34 sb. z. a n. V takových případech nutno přípustnost dovolacího rekursu posuzovati jen dle §§ 514, 528 c. ř. s. (rozh. č. 13707, 7822, 6665 sb. n. s.); poněvadž pak v souzeném případě napadeným usnesením bylo změněno usnesení prvního soudu, jest dovolací rekurs přípustný.

Čís. 14420.

K § 44 zák. č. 70/1873 ř. z. o společenstvech. Pokud není prokázáno uspokojení věřitelů, nelze vymazati společenstvo z obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 5. června 1935, R I 528/35.)